

Ukryta historia czterdziestego wersetu — numer piętnasty

Drugie „biada” — część druga

Jeff Pippenger
2026-06-11

Siostra White kilkakrotnie wskazuje, że fragment z Księgi Izajasza, który Jezus odczytał w synagodze w Nazarecie, nie tylko zapowiadał Jego dzieło, lecz także stanowił typ naszego dzieła. Doskonałe wypełnienie tego namaszczonego dzieła dokonuje się przez tych, którzy stanowią sztandar stu czterdziestu czterech tysięcy.

Duch Wszechmogącego Pana nade mną, gdyż Pan namaścił mnie, abym zwiastował dobrą nowinę cichym; posłał mnie, abym opatrywał tych, których serce jest skruszony, abym obwieszczał jeńcom wyzwolenie, a więźniom otwarcie więzienia; abym ogłaszał rok łaski Pana i dzień pomsty naszego Boga; abym pocieszał wszystkich pogrążonych w żałobie; abym ustanowił dla płaczących na Syjonie, by dać im ozdobę zamiast popiołu, olejek radości zamiast żałoby, szatę chwały zamiast ducha przygnębienia; aby ich nazwano dębami sprawiedliwości, nasadzeniem Pana, aby był uwielbiony. I odbudują odwieczne ruiny, podźwigną dawne spustoszenia i odnowią miasta zrujnowane, spustoszone od wielu pokoleń. I cudzoziemcy staną i będą paść wasze trzody, a synowie obcych będą waszymi oraczami i waszymi winogrodnikami. Lecz wy będziecie nazwani Kapłanami Pana; będą was nazywać Sługami naszego Boga; będziecie spożywać bogactwa pogan, a ich chwałą będziecie się chlubić. Za waszą hańbę otrzymacie w dwójnasób, a zamiast zniewagi będą się radować swoim działem; dlatego w swojej ziemi posiadają podwójnie; wieczna radość będzie ich udziałem. Izajasza 61:1–7.

W poprzednim artykule zaczęliśmy określać „godzinę, miesiąc, dzień i rok”, które składały się na prorocstwo czasowe obejmujące trzysta dziewięćdziesiąt jeden lat i piętnaście dni. Czasu już nie będzie, dlatego cztery określenia czasu muszą być zastosowane symbolicznie w dniach ostatecznych, gdy prorocze cechy pierwszego i drugiego biada powtarzają się w trzecim biada. „Rok” to „rok łaski Pana”, a zarazem „dzień pomsty naszego Boga”.

„Dzień” jest „dniem klęski”, dniem odpłaty i pomsty, jak to przedstawił Mojżesz.

Do Mnie należy pomsta i odpłata; noga ich poślizgnie się we właściwym czasie, gdyż dzień ich klęski jest bliski, a to, co ma na nich przyjść, spieszy się. Powtórnego Prawa 32:35.

W Księdze Izajasza jest to „rok łaski” oraz „dzień pomsty”, a dzień pomsty jest Mojżeszowym „dniem klęski”, kiedy stopa Laodycei się poślizguje, gdy otrzymuje odpłatę i pomstę. Godzina wielkiego trzęsienia ziemi, dzień klęski, rok łaski oraz pierwszy miesiąc — wszystkie one współbrzmia z ustawą niedzielą. Słowo „miesiąc” w Księdze Joela jest słowem dodanym, lecz to dodane słowo jest poprawne. Tłumacze dodali słowo „miesiąc” zgodnie z prawdą, że późny deszcz przyszedł w pierwszym miesiącu.

Radujcie się więc, synowie Syjonu, i weselcie się w Panu, waszym Bogu; gdyż dał wam deszcz wczesny we właściwej mierze i spuści na was deszcz, deszcz wczesny i deszcz późny, w pierwszym miesiącu. Joel 2:23.

Słowo „miesiąc” jest interpretacją, a nie częścią oryginalnego, natchnionego tekstu. Hebrajski po prostu mówi, że deszcze przyjdą „na początku” albo „jak na początku” — co oznacza, że Bóg przywróci deszcze we właściwym dla nich czasie, tak jak w dawnych czasach. Siostra White wielokrotnie zestawia ruch millerowski z lat 1840–1844 z Pięćdziesiątnicą, aby opisać późny deszcz w dniach ostatecznych. Późny deszcz przychodzi „jak na początku”, którym była Pięćdziesiątnica, a tę Siostra White wielokrotnie wiąże z ustawą niedzielną.

„Anioł, który łączy się z głoszeniem poselstwa trzeciego anioła, ma oświecić całą ziemię swoją chwałą. Zapowiedziane jest tu dzieło o zasięgu światowym i niezwykłej mocy. Ruch adwentowy lat 1840–44 był chwalebny objawieniem mocy Bożej; poselstwo pierwszego anioła dotarło do każdej stacji misyjnej na świecie, a w niektórych krajach dało się zaobserwować największe religijne poruszenie, jakiego świadkiem był jakikolwiek kraj od czasów reformacji szesnastego wieku; lecz i to ma zostać przewyższone przez potężny ruch towarzyszący ostatniemu ostrzeżeniu trzeciego anioła.

„Dzieło to będzie podobne do tego z dnia Pięćdziesiątnicy. Jak „deszcz wczesny” został dany w wylaniu Ducha Świętego przy rozpoczęciu głoszenia ewangelii, aby spowodować wzejście cennego ziarna, tak „deszcz późny” będzie dany przy jej zakończeniu dla dojrzewania żniwa. „Wtedy poznamy, jeżeli usilnie starać się będziemy poznać Pana; Jego wyjście jest pewne jak zorza poranna, i przyjdzie do nas jak deszcz, jak deszcz późny i wczesny na ziemię.” Ozeasza 6:3. „Radujcie się więc, synowie Syjonu, i weselcie się w Panu, waszym Bogu; bo dał wam deszcz wczesny w słusznej mierze i sprawi, że zstąpi dla was deszcz, deszcz wczesny i deszcz późny.” Joela 2:23. „I stanie się w ostateczne dni, mówi Bóg, że wyleję Ducha mego na wszelkie ciało.” „I stanie się, że każdy, kto wezwie imienia Pańskiego, będzie zbawiony.” Dzieje Apostolskie 2:17, 21.

„Wielkie dzieło ewangelii ma się zakończyć nie mniejszym objawieniem mocy Bożej niż to, które zaznaczyło jego początek. Proroctwa, które wypełniły się w wylaniu wczesnego deszczu przy otwarciu głoszenia ewangelii, mają się ponownie wypełnić w deszczu późnym przy jej zamknięciu. Oto „czasy ochłody”, ku którym apostoł Piotr kierował swój wzrok, gdy powiedział: „Przeto pokutujcie i nawróćcie się, aby były zglądzone wasze grzechy, gdy przyjdą czasy ochłody od oblicza Pana, i pośle Jezusa”. Dz. Ap. 3:19, 20.” Wielki bój, 611.

Pięćdziesiątnica była „otwarceniem” albo „początkiem” dzieła ewangelii, a późny deszcz przy „zakończeniu” jest „końcem”. Pierwsze przedstawia ostatnie. Pierwszy miesiąc wskazuje na wylanie Ducha Świętego w czasie prawa niedzielnego.

„Nikt z nas nigdy nie otrzyma pieczęci Boga, dopóki na naszym charakterze będzie choćby jedna skaza lub plama. Do nas należy usunięcie braków w naszym charakterze, oczyszczenie świątyni duszy z wszelkiego skalania. Wówczas spadnie na nas późny deszcz, tak jak wczesny deszcz spadł na uczniów w dniu Pięćdziesiątnicy. ...”

„Cóż czynicie, bracia, w wielkim dziele przygotowania? Ci, którzy jednoczą się ze światem, przyjmują światową formę i przygotowują się na zamię bestii. Ci zaś, którzy nie ufają sobie, którzy unizają się przed Bogiem i oczyszczają swe dusze przez posłuszeństwo prawdzie, ci przyjmują niebiańską formę i przygotowują się na pieczęć Bożą na swoich czołach. Gdy dekret zostanie wydany i piętno zostanie odcisnięte, ich charakter pozostanie czysty i nieskalany na wieczność.” Testimonies, tom 5, 214, 216.

Pierwszym „miesiącem” jest ustawa niedzielna, „godziną” wielkiego trzęsienia ziemi jest ustawa niedzielna, „dniem” klęski, odpłaty i pomsty jest ustawa niedzielna, a przyjemnym „rokiem” jest ustawa niedzielna. Sto pięćdziesiąt lat proroctwa pierwszego biada kończy się przy ustawie niedzielnej, gdzie rozpoczyna się trzysta dziewięćdziesiąt jeden lat i piętnaście dni.

Mówiąc do szóstego anioła, który miał trąbę: Uwolnij czterech aniołów związanych nad wielką rzeką Eufratem. I zostali uwolnieni czterej aniołowie, przygotowani na godzinę, i dzień, i miesiąc, i rok, aby zabić trzecią część ludzi. Objawienie 9:14, 15.

„Czterej aniołowie”, którzy byli „związani nad wielką rzeką Eufratem”, zostają „uwolnieni” o godzinie ustanowienia prawa niedzielnego. Zostali oni proroczo „przygotowani” na godzinę, dzień, miesiąc i rok drugiego biada, aby zabić trzecią część ludzi. Stany Zjednoczone zostają zabite jako szóste królestwo proroctwa biblijnego przy prawie niedzielnym, a Stany Zjednoczone stanowią jedną trzecią potrójnej unii ustanowionej przy prawie niedzielnym. Drugie biada powtarza się w trzecim biada, tak jak drugi anioł powtarza się w trzecim aniele.

Te cztery wiatry zostały wypuszczone 11 września, wyznaczając początek pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, a zaraz potem zostały powstrzymane. Gdy ci, którzy są przedstawieni w sześćdziesiątym pierwszym rozdziale Izajasza jako oplakujący, zostają pocieszeni, zostają pocieszeni pełnym wylaniem Pocieszyciela przy prawie niedzielnym, które jest także „godziną” wielkiego trzęsienia ziemi. Ci, którzy oplakują w roku łaski, są tymi samymi, którzy oplakują w dziewiątym rozdziale Ezechiela i otrzymują pieczęć Boga. Jezus rozpoczął swoją służbę, cytując sześćdziesiąty pierwszy rozdział Izajasza, a Siostra White utożsamia Jego oświadczenie z naszym dziełem.

„Chrystus obwieścił światu swoje posłannictwo, gdy w synagodze w Nazarecie odczytał proroctwo Izajasza: „Duch Pański nade mną, ponieważ mnie namaścił, abym ubogim opowiadał Ewangelię; posłał mnie, abym uzdrawiał skruszonych w sercu, abym jeńcom głosił wyzwolenie, a ślepym przejrzenie, abym uciśnionych wypuścił na wolność, abym zwiastował miłościwy rok Pański”. Jakież dzieło było przed Nim! — Głosić miłościwy rok Pański. Okres ten obejmuje wiek po wieku, rozciąga się od stulecia do stulecia, dopóki trwa czas próby. Bóg czeka, by usłyszeć prośbę i pukanie; obserwuje, czy ludzkość zbliży się do Niego, który jedynie może nam pomóc. Pragnie przebaczyć ich grzechy, przyjmując ich jako swoich. Przyjmie każdą skruszoną duszę, która do Niego przychodzi; albowiem to właśnie do wykonania tego dzieła Bóg namaścił swego jednorodzonego Syna.”

„Lecz dlaczego Chrystus nie dokończył wypowiedzi zapisanej u Izajasza? Dlaczego pominął słowa: „i dzień pomsty naszego Boga”? Ta dalsza część tego zdania była równie prawdziwa jak pierwsza; a Chrystus przez swoje milczenie nie zaprzeczył prawdzie, pomijając część

własnych słów danych Jego wybranemu prorokowi. Lecz to właśnie na tej ostatniej klauzuli jego słuchacze lubili się zatrzymywać i byli skłonni ją stosować, wydając sąd nad wszystkimi, którzy nie należeli do ich wyznania religijnego. Zamiast przekazywać ludowi słowa prawdy, sprawiedliwości i przebaczenia, nauczali ich, że Bóg nienawidzi całego pogańskiego świata. Ojcowski charakter Boga został fałszywie przedstawiony i pogrzebany pod ludzkimi tradycjami. Signs of the Times, 14 stycznia 1897.”

„Misja ludu Bożego w tym czasie została nakreślona w natchnionych słowach opisujących dzieło Mesjasza: „Duch Pana Boga nade mną, bo Pan namaścił mnie, abym zwiastował dobrą nowinę cichym; posłał mnie, abym opatrywał tych, których serce jest skruszone, abym ogłaszał jeńcom wyzwolenie, a więźniom otwarcie więzienia; abym obwoływał rok łaski Pana i dzień pomsty naszego Boga; abym pocieszał wszystkich zasmuconych, abym zatroszczył się o zasmuconych na Syjonie, dając im zawój zamiast popiołu, olejek radości zamiast żałoby, szatę chwały zamiast ducha zwątpienia; aby ich nazywano dębami sprawiedliwości, szczepem Pana ku Jego wślawieniu.”

„I odbudują odwieczne rumowiska, podniosą dawne spustoszenia i odnowią miasta obrócone w ruinę, spustoszenia wielu pokoleń.” Lake Union Herald, 11 listopada 1908.

Zanim przejdziemy dalej do powtórzenia drugiej biada w trzecim biadzie, powinniśmy przypomnieć sobie, że przesłanie to należy rozumieć przez przykładanie „nakazu do nakazu”. Wskazuje to, że każda „godzina”, „dzień”, „miesiąc” i „rok” w natchnionym słowie, która odpowiada kontekstowi prawa niedzielnego, ma być również zastosowana do przygotowania islamu do uderzenia w prawo niedzielne.

Jako przykład: słowo „godzina” występuje tylko w jednej księdze Starego Testamentu, a tą księgą jest Księga Daniela. W Księdze Daniela „godzina” jest wspomniana pięć razy.

A ktokolwiek nie upadnie i nie odda pokłonu, będzie tej samej godziny wrzucony w sam środek pieca gorejącego ogniem. ... A teraz, jeśli jesteście gotowi, aby w czasie, gdy usłyszycie dźwięk rogu, fletu, harfy, szałamai, psalterium i dudy oraz wszelkiego rodzaju muzyki, upaść i oddać pokłon posągowi, który uczyniłem, dobrze; lecz jeśli nie oddacie pokłonu, będziecie tej samej godziny wrzuceni w sam środek pieca gorejącego ogniem; a któż jest tym Bogiem, który was wyrwie z moich rąk? Daniela 3:6, 15.

Siostra White wielokrotnie odnosi trzeci rozdział Księgi Daniela, a zatem także wyrażenie „tej samej godziny”, do ustawy niedzielnej. W czwartym rozdziale Księgi Daniela Daniel pozostaje zatrwożony przez „jedną godzinę”, zmagając się z wyjaśnieniem nadchodzącego sądu nad Nabuchodonozorem.

Wtedy Daniel, którego imię było Belteszassar, zdumiał się na jedną godzinę, a jego myśli go trwożyły. Król odezwał się i rzekł: Belteszassarze, niech cię nie trwoży ten sen ani jego wykład. Belteszassar odpowiedział i rzekł: Panie mój, niech ten sen dotyczy tych, którzy cię nienawidzą, a jego wykład — twoich nieprzyjaciół. Daniela 4,19.

Daniel jest zdumiony przez „jedną godzinę”, usiłując pojąć, jak oznajmić Nabuchodonozorowi o nadchodzącym na niego sądzie. Daniel przedstawia posłańca pierwszego anioła, który ogłasza, że

nadeszła „godzina” sądu. Jego przepowiednia zostaje przekazana Nabuchodonozorowi, a rok później sąd nad Babilonem zostaje sprowadzony na Nabuchodonozora.

W tejsze godzinie spełniło się to na Nabuchodonozorze: i został wypędzony spośród ludzi, i jadł trawę jak woły, a jego ciało było zraszane rosą niebieską, aż jego włosy urosły jak pióra orle, a jego paznokcie jak szpony ptasie. Daniela 4:33.

Daniel zapowiada rychło nadchodzące prawo niedzielne, a gdy ono nadejdzie, będzie to „godzina” sądu nad Babilonem. Obie „godziny” wskazują na prawo niedzielne, które jest godziną wielkiego trzęsienia ziemi. Nebukadnezar jest alfą, a Belszaccar omegą opowieści o Babilonie, i Belszaccar zostaje zabity tej samej nocy, gdy ręka wypisała słowa na ścianie.

W tej samej godzinie ukazały się palce ludzkiej ręki i pisały naprzeciw świecznika na tynku ściany pałacu królewskiego; a król widział część ręki, która pisała. Daniela 5,5.

Ta „sama godzina”, w której ukazało się pismo na ścianie, wskazuje moment, gdy spisane prawo niedzielne niszczy „mur” oddzielenia Kościoła od państwa wraz z uchwaleniem prawa niedzielnego; wówczas Babilon dobiegł końca, podobnie jak Stany Zjednoczone jako szóste królestwo prorocstwa biblijnego. Jako szóste królestwo Stany Zjednoczone są mocarstwem, które panuje przez siedemdziesiąt symbolicznych lat w Izajasza dwudziestym trzecim rozdziale, gdy nierządnicą z Tyru popada w zapomnienie. Królestwo lub król, do którego odnosi się Izajasz, oznacza okres siedemdziesięciu lat, a królestwem, które panowało przez siedemdziesiąt lat w prorocztwie biblijnym, był Babilon. Upadek Babilonu Belsazara stanowi typ upadku Stanów Zjednoczonych przy prawie niedzielnym, gdzie pismo na ścianie odpowiada mówieniu jak smok z trzynastego rozdziału Apokalipsy.

W osiemnastym rozdziale Księgi Objawienia sąd nad Babilonem rozpoczyna się wraz z ustawą niedzielną w wersecie czwartym, gdy drugi głos oznajmia, że jego sąd przychodzi w jednej godzinie, a także w jednym dniu.

I usłyszałem inny głos z nieba, mówiący: Wyjdźcie z niej, ludu mój, abyście nie byli uczestnikami jej grzechów i abyście nie otrzymali z jej plag. Gdyż jej grzechy dosięgły nieba i Bóg wspominał na jej nieprawości. Odpłaćcie jej tak, jak i ona wam odpłaciła, i oddajcie jej podwójnie według jej uczynków; w kielichu, który napełniła, napełnijcie jej podwójnie. O ile sama siebie uwielbiła i żyła w rozkoszy, o tyle zadajcie jej męki i żaloby; bo mówi w swoim sercu: Siedzę jako królowa i nie jestem wdową, i nie ujrzę żaloby. Dlatego też w jednym dniu przyjdą na nią jej plagi: śmierć, żaloba i głód; i będzie doszczętnie spalona ogniem, bo mocny jest Pan Bóg, który ją sądzi. A królowie ziemi, którzy z nią uprawiali nierząd i żyli w rozkoszy, będą ją oplakiwać i lamentować nad nią, gdy ujrzą dym jej pożaru, stojąc z dala z bojaźni przed jej męką i mówiąc: Biada, biada, wielkie miasto Babilon, miasto potężne! Gdyż w jednej godzinie przyszedł twój sąd. Objawienie 18:4–10.

Jasne jest, że postępujący sąd nad Babilonem rozpoczyna się wraz z niedzielnym prawem z wersetu czwartego, gdy Bóg wzywa swoją inną trzodę, aby wyszła z Babilonu. Jan określa czas jego sądu zarówno jako „dzień”, jak i „godzinę”, potwierdzając, że symbole czasu należy rozumieć symbolicznie.

Pascha miała być obchodzona w pierwszym miesiącu, a Pascha odpowiada krzyżowi, który z kolei odpowiada ustawie niedzielnej.

I przemówił Pan do Mojżesza i Aarona w ziemi egipskiej, mówiąc: Miesiąc ten będzie wam początkiem miesiący; będzie wam pierwszym miesiącem roku. Mówcie do całego zgromadzenia Izraela tymi słowy: Dziesiątego dnia tego miesiąca weźmie sobie każdy baranka, według domów swoich ojców, baranka na dom. A jeżeli domowników będzie za mało na jednego baranka, niechże weźmie go wraz ze swym najbliższym sąsiadem, według liczby dusz; według tego, ile każdy może spożyć, uczynicie rachubę co do baranka. Baranek wasz ma być bez skazy, samiec jednoroczny; weźmiecie go spośród owiec albo spośród kóz. I będziecie go strzec aż do czternastego dnia tego miesiąca; wtedy zabije go całe zgromadzenie społeczności Izraela o zmierzchu. Księga Wyjścia 12:1–6.

Pascha była początkiem okresu Pięćdziesiątnicy i dlatego stanowi jej typ; ta zaś z kolei odpowiada ustawie niedzielnej. Przybytek został wzniesiony pierwszego dnia pierwszego miesiąca, a tym samym stanowi typ wzbudzenia Kościoła triumfującego jako sztandaru przy ustawie niedzielnej. „Godzina”, „dzień”, „miesiąc” i „rok” drugiego biada wskazują na ustawę niedzielną, a linia po linii każde z tych określeń czasu odpowiada ustawie niedzielnej, gdy zgadza się kontekst. Przy ustawie niedzielnej rozpoczyna się drugi okres papieskiego prześladowania; pierwszym było 1 260 lat, które doprowadziły do tego, że męczennicy owego okresu wołali do Pana pod piątą pieczęcią, zadając pytanie: „Dokądże jeszcze?”, aż papieska władza zostanie osądzona. W czasie drugiej papieskiej rzezi Jezus poinformował swój lud, że nie musi się martwić o to, co będzie mówił, gdy będzie prześladowany.

A gdy was poprowadzą i wydadzą, nie troszczcie się naprzód o to, co macie mówić, ani tego nie obmyślajcie; lecz cokolwiek wam będzie dane w owej godzinie, to mówcie; albowiem nie wy będziecie mówić, lecz Duch Święty. Marka 13:11.

W pierwszym biada ludzie byli dręczeni przez sto pięćdziesiąt lat. Lata te rozpoczęły się 27 lipca 1299 roku i zakończyły się 27 lipca 1449 roku, gdy czterej aniołowie uwolnili cztery wiatry, które były przygotowane na godzinę, dzień, miesiąc i rok, aby zabić trzecią część ludzi. Okres dręczenia przedstawia okres ustanawiania obrazu bestii w Stanach Zjednoczonych. Okres ten stanowi piętnaście dni przedstawionych w Księdze Kapłańskiej dwudziestym trzecim rozdziale, od święta trąb do Pięćdziesiątnicy. Okres formowania się obrazu bestii trwa od 11 września aż do ustawy niedzielnej, lecz okres głoszenia poselstwa wołania o północy jest fraktalem formowania się obrazu bestii od 11 września aż do ustawy niedzielnej.

Początek i koniec pieczętowania są zarazem alfą i omegą formowania obrazu bestii. Jedna grupa kształtuje charakter dla pieczęci Boga; druga kształtuje obraz bestii. Okres ten w Stanach Zjednoczonych odpowiada temu samemu okresowi w świecie, który rozpoczyna się wraz z ustawą niedzielną. „Miesiąc” jest symbolem udręki, która wymusza ustanowienie obrazu, a zatem miesiąc przy ustawie niedzielnej, jak przedstawia go werset piętnasty w dziewiątym rozdziale Apokalipsy, przedstawia również islamską udrękę podczas ustanawiania obrazu bestii w świecie.

Istnieją inne prorocze zastosowania tego, w jaki sposób prorocstwo drugiego biada oraz jego godzina, dzień, miesiąc i rok przedstawiają ustawę niedzielną i uwolnienie islamu, aby uderzył na Stany Zjednoczone, lecz musimy przejść do innych kwestii.

W ostatnim czasie, mniej więcej w ciągu minionych sześciu miesięcy, podkreślałam, że islam trzech biadań jest proroczo powiązany z trzema aniołami. Począwszy od zapowiedzi Jakuba odnoszącej się do dni ostatecznych, w której Juda jest „winną latoroślą” przywiązaną do „osłęcia”, aż po Chrystusa uwalniającego osłę przed swoim triumfalnym wjazdem, oraz inne wątki, islam pierwszego i drugiego biada reprezentuje prorocze poselstwo, które dało moc poselstwom pierwszego i drugiego anioła, a islam trzeciego biada reprezentuje prorocze poselstwo trzeciego anioła.

Niedawno przywołano rozdział z książki napisanej przez A. T. Jonesa, który wskazuje na ten sam fakt, lecz z innego ujęcia. Jones posługuje się gramatyką i strukturą Objawienia, aby wykazać, jak niemożliwe jest oddzielenie trzech ostatnich trąb biada od poselstw trzech aniołów. Podkreśla on, że pierwszego anioła nie można oddzielić od drugiego, a trzeciego nie można oddzielić od dwóch poprzednich. Uwaga Jonesa koncentruje się na trzech aniołach, i chociaż dowodzi on nierozdzielnej więzi łączącej trzech aniołów, to na mocy tej samej logiki wykazuje również, że trąb z dziewiątego rozdziału Objawienia także nie można oddzielić od trzech aniołów z czternastego rozdziału Objawienia. Zakończymy ten artykuł rozdziałem Jonesa.

ROZDZIAŁ XI. POSŁANNICTWO TRZECIEGO ANIOŁA

„ODPOWIEDŹ na to ważne na dziś pytanie: «Co mamy czynić?» może być udzielona z pewnością na podstawie Siedmiu Trąb oraz miejsca wielkich narodów współczesności; ponieważ odpowiedź ta jest dana przez słowo Boże właśnie na tej podstawie.

„Widzieliśmy, że z ostatnimi trzema z Siedmiu Trąb nierozzerwalnie związane są Trzy Biada. W samym środku Siedmiu Trąb — po zakończeniu Czwartej Trąby, a przed rozpoczęciem Piątej Trąby — napisano: „I ujrzałem, i usłyszałem anioła lecącego przez środek nieba, mówiącego donośnym głosem: Biada, biada, biada mieszkańcom ziemi z powodu pozostałych głosów trąby trzech aniołów, którzy mają jeszcze zatrąbić”. Objawienie 8:13.

„To, że Trzy Biada są nierozzerwalnie związane z ostatnimi trzema z Siedmiu Trąb, po jednym z każdą, nie pozostawia najmniejszej wątpliwości z uwagi na fakt, że gdy zakończone zostaje trąbienie Piątego Anioła, napisano: „Jedno biada minęło; oto jeszcze dwa biada przyjdą potem.” Objawienie 9:12. A gdy zakończyła się szósta trąba, napisano: „Drugie biada minęło; oto trzecie biada przychodzi rychło. I zatrąbił siódmy anioł.” Objawienie 11:15.

„Otóż z tym aniołem, który obwieszcza nadejście Trzech Biadań, nierozłącznie związanych z trzema ostatnimi z Siedmiu Trąb, nierozłącznie związany jest „Trzeci Anioł” z Apokalipsy 14.”

„Aby mogło się to jawić jako równie pewne, ponad wszelką wątpliwość, zacznijmy od Poselstwa Trzeciego Anioła z Objawienia 14 i prześledźmy wstecz jego bezpośrednie powiązania aż do ich początku.”

Pierwsze słowa w zapisie dotyczącym „Trzeciego Anioła” brzmią: „I szedł za nimi trzeci anioł”. Objawienie 14,9. To pokazuje, że niektórzy poszli wcześniej, za którymi „szedł” Trzeci Anioł.

„Weźmy zatem poprzedni werset: «A za nim podążył inny anioł». To pokazuje, że także ten anioł został poprzedzony przez innego, co sprawia, że skoro ten idzie za nim, jest to «inny».”

„Powróćmy teraz do wersetu szóstego: «I ujrzałem innego anioła». To również poświadcza, że wcześniej wystąpił już pewien anioł, co sprawia, że ten, lecąc środkiem nieba, jest «innym».”

„Cofając się dalej w Księdze Objawienia, nie znajdujemy żadnego anioła, z wyjątkiem anioła Siódmej Trąby, aż dochodzimy do pierwszego wersetu rozdziału dziesiątego; i tam czytamy: ‘I ujrzałem innego anioła mocnego.’ To wyrażenie, jak poprzednio, poświadcza, że przed tym jest anioł, co sprawia, iż gdy ten występuje, mówi się o nim jako o ‘innym’.”

„Cofając się jeszcze dalej, nie znajdujemy żadnych aniołów, z wyjątkiem aniołów szóstej i piątej trąby, aż dochodzimy do ostatniego wersetu rozdziału ósmego; i tam docieramy do pierwotnego, gdyż czytamy: „I ujrzałem, i usłyszałem anioła” — nie „innego anioła”, lecz, pierwotnie, „anioła”.”

„Tak więc, poczynając od Objawienia 8:13, istnieje nieprzerwany ciąg aniołów połączonych słowem „inny”, aż do Trzeciego Anioła z Objawienia 14 wraz z jego poselstwem. A zatem:”

„I ujrzałem i usłyszałem jednego anioła.” Objawienie 8:13.

„I ujrzałem innego potężnego anioła”. Objawienie 10:1.

„I ujrzałem innego anioła”. Objawienie 14:6.

„I podążył za nim inny anioł”. Werset 8.

„I trzeci anioł poszedł za nimi”. Werset 9.

„Być może poniższy prosty schemat pomoże jasno ukazać związek między aniołem, który ogłasza Trzy Biada ostatnich trzech z Siedmiu Trąb, a Poselstwem Trzeciego Anioła z Objawienia 14:

„Pierwsza Trąba” Objawienie 8:7

„Druga Trąba — Objawienie 8:8”

„Trzecia Trąba Objawienie 8:10”

„Czwarta Trąba” Objawienie 8:12 „Anioł” — Biada, biada, biada. Objawienie 8:13.

„Piąta Trąba Objawienie 9,1–11 / Pierwsze Biada”

„Szósta trąba Objawienie 9:13 do 11:13 Drugie biada «Inny potężny anioł». Objawienie 10:1”

„Siódma Trąba — Objawienie 11:13–19 — Trzecie Biada — «Inny anioł». Objawienie 14:6”

„I poszedł za nim inny”. Objawienie 14:6

„Za nimi poszedł trzeci anioł”. Objawienie 14,9.

Znaczenie tego wszystkiego może teraz zostać pełniej dostrzeżone przez rozważenie tego, czym w istocie jest Poselstwo Trzeciego Anioła: Na pierwszy rzut oka wyrażenie „Trzeci Anioł” wyraźnie odnosi się do trzeciego z szeregu trzech aniołów. Jak już wskazano, ten szereg trzech aniołów, z których każdy niesie poselstwo, znajduje się w czternastym rozdziale Apokalipsy, wiersze 6–12. Poselstwa tych trzech aniołów łączą się i osiągają swój punkt kulminacyjny w trzecim, który nie przestaje rozbrzmiewać, aż żniwo ziemi dojrzeje i zostanie przygotowane na przyjście Pana, aby je zebrać.

„Samo Poselstwo Trzeciego Anioła, tak jak jest obwieszczone w słowach Trzeciego Anioła, brzmi następująco: «A trzeci anioł poszedł za nimi, mówiąc donośnym głosem: Jeśli ktoś oddaje pokłon bestii i jej obrazowi oraz przyjmuje jej zamię na swoje czoło albo na swoją rękę, ten również pić będzie z wina gniewu Bożego, nalewanego bez domieszki do kielicha Jego oburzenia; i będzie męczony ogniem i siarką wobec świętych aniołów i wobec Baranka. A dym ich męki wznosi się na wieki wieków; i nie mają odpoczynku we dnie ani w nocy ci, którzy oddają pokłon bestii i jej obrazowi, oraz ktokolwiek przyjmuje zamię jej imienia. Tu się okazuje cierpliwość świętych; tu są ci, którzy zachowują przykazania Boże i wiarę Jezusową.»”

„Jest to poselstwo Trzeciego Anioła samo w sobie, oddzielone od pozostałych dwóch. Lecz w rzeczywistości nie może być uważane za odrębne; i nie może być przedstawione jako stojące osobno, jak gdyby ono samo było pojedynczym, odrębnym poselstwem dla świata; gdyż już pierwsze słowa odnoszące się do niego brzmią: „Za NIMI szedł Trzeci Anioł”. Tak więc już przez same pierwsze słowa tego poselstwa zostajemy odesłani nie tylko do jednego, lecz do dwóch, które je poprzedziły. A greckie słowo przetłumaczone jako „szedł za” oznacza nie podążanie oddzielnie ani jedynie podążanie, lecz „podążanie wraz z”, jak żołnierze idą za swym wodzem albo słudzy za swym panem; a zatem: „iść za kimś w jakiejś sprawie; pozwolić się prowadzić”. Gdy odnosi się do rzeczy, oznacza następować jako skutek; następować „jako konsekwencja czegoś, co uprzednio zaszło”. Tak więc, jeśli chodzi o osoby, Trzeci Anioł podąża wraz z dwoma, którzy go poprzedzili; a jego poselstwo, jako rzecz, następuje jako skutek albo konsekwencja tego, co je poprzedziło.”

„Lecz i o Drugim jest napisane: «I poszedł za nim inny anioł». Jak Trzeci Anioł idzie za Drugim, tak i Drugi Anioł idzie za Pierwszym. A o Pierwszym jest napisane: «I ujrzałem innego anioła lecącego», itd. Jest to pierwszy w tym szeregu trzech. Za nim idzie drugi; a Trzeci Anioł idzie za nimi. Istnieje następstwo w porządku ich powstawania; lecz gdy ci trzej kolejno powstaną, wówczas idą dalej razem jako jedno. Pierwszy oznajmia swoje poselstwo; Drugi idzie za nim i łączy się z Pierwszym; Trzeci idzie za nimi i łączy się z nimi; tak że gdy ci trzej są złączeni i idą razem w zjednoczonej mocy, tworzą potężne, potrójne poselstwo donośnego głosu. Potrzeba wszystkich, aby Poselstwo Trzeciego Anioła było pełne; a Poselstwo Trzeciego Anioła nie może być prawdziwie głoszone bez głoszenia wszystkiego.”

„Czym zatem jest potrójne poselstwo w jego poszczególnych częściach? — Oto pierwsze: «I ujrzałem innego anioła lecącego środkiem nieba, mającego wieczną ewangelię, aby ją zwiastował mieszkańcom ziemi, i każdemu narodowi, i plemieniu, i językowi, i ludowi,

mówiącego donośnym głosem: Bójcie się Boga i oddajcie Mu chwałę, gdyż nadeszła godzina Jego sądu; i oddajcie pokłon Temu, który uczynił niebo i ziemię, i morze, i źródła wód».”

„Oto druga [wieść]: «A za nim podążył inny anioł, mówiąc: Upadł, upadł Babilon, to wielkie miasto, ponieważ sprawił, że wszystkie narody piły z wina zapalczywości jego nierządu.»”

„A oto Trzeci: «A trzeci anioł poszedł za nimi, mówiąc donośnym głosem: Jeśli ktoś oddaje pokłon Bestii i jej obrazowi oraz przyjmuje jej znamię na swoje czoło albo na swoją rękę, ten również pić będzie z wina gniewu Bożego, nalanego bez domieszki do kielicha Jego oburzenia; i będzie męczony ogniem i siarką wobec świętych aniołów i wobec Baranka. A dym ich męki wznosi się na wieki wieków; i nie mają odpoczynku we dnie ani w nocy ci, którzy oddają pokłon Bestii i jej obrazowi, oraz każdy, kto przyjmuje znamię jej imienia. Tu jest cierpliwość świętych; tu są ci, którzy zachowują przykazania Boże i wiarę Jezusa.»

„Pobieżne spojrzenie na brzmienie każdego z tych poselstw ujawnia zawartą w greckim słowie «szedł za nimi» myśl, która oznacza «następowanie jako skutek». Pierwszy niesie wieczną ewangelię, aby ją głosić wszelkiemu stworzeniu, wzywając wszystkich, by bali się Boga i oddali Mu chwałę, i by oddawali Mu pokłon; ponieważ nadeszła godzina Jego sądu. Odrzucenie tego poselstwa wytwarza taki stan rzeczy, który jako następstwo tego odrzucenia zostaje opisany w słowach Drugiego Anioła, który następuje po nim. A z powodu odrzucenia Pierwszego Poselstwa, i z powodu następstw tego odrzucenia, ogłoszonych w Drugim, powstaje taki stan rzeczy, jako dalsza konsekwencja, który wymaga, aby Trzeci Anioł poszedł za nimi, głosząc donośnym głosem swoje straszliwe ostrzeżenie przeciwko przerażającym złom, które zostały wytworzone jako podwójne następstwo odrzucenia Pierwszego Poselstwa.”

„A że głos i dzieło Trzeciego Anioła łączą się z głosem i dziełem Pierwszego, jest jasne z jego końcowych słów: „Tu są ci, którzy zachowują przykazania Boże i wiarę Jezusa”; ponieważ to właśnie jest niezmiennie celem głoszenia wiecznej ewangelii. To stanowi istotę bojaźni Bożej i oddawania Mu chwały oraz oddawania pokłonu „Temu, który uczynił niebo i ziemię, i morze, i źródła wód”. Zachowywanie przykazań Bożych i wiara Jezusa są jedyną rzeczą, która uzdolni jakąkolwiek duszę do ostania się w godzinie Jego sądu, o której pierwszy anioł oznajmia, że „nadeszła”.”

„Bezpośrednio po końcowych słowach Trzeciego Anioła „usłyszałem głos z nieba, mówiący do mnie: Napisz: Błogosławieni są odtąd umarli, którzy umierają w Panu” — od tego czasu naprzód. Objawienie 14:13. A bezpośrednio po tym następują słowa: „I ujrzałem, a oto biały obłok, a na obłoku siedział ktoś podobny do Syna Człowieczego, mający na głowie swojej złotą koronę, a w ręku swoim ostry sierp. I wyszedł inny anioł ze świątyni, wołając donośnym głosem do Tego, który siedział na obłoku: Zapuść swój sierp i żnij, gdyż nadszedł dla ciebie czas żniwa; bo dojrzało żniwo ziemi. A Ten, który siedział na obłoku, zapuścił swój sierp na ziemię; i ziemia została zżęta”. Objawienie 14:14–16. A „żniwo oznacza koniec świata”. Mateusz 13:39.”

„Ponownie: Trzeci Anioł w szczególny sposób ostrzega wszystkich ludzi przed oddawaniem czci bestii i jej obrazowi, czymkolwiek by one były; a z Objawienia 19:11–21 dowiadujemy się, że bestia i jej obraz są „żywe”, gdy Pan przychodzi na obłokach nieba, i że „obie” zostają

zniszczone blaskiem Jego przyjścia.

„Fakty te ukazują, że poselstwo trzeciego anioła jest potężnym, potrójnym poselstwem donośnego głosu, które wychodzi do każdego narodu i plemienia, i języka, i ludu tuż przed wtórym przyjściem Pana; i które doprowadza żniwo ziemi do dojrzałości oraz przygotowuje lud gotowy dla Pana, tak jak poselstwo Jana Chrzciciela przygotowało drogę dla pierwszego przyjścia Pana. A zatem jest to ostatnie, końcowe poselstwo Boga do świata.”

„A teraz, mając już takie zrozumienie tego, czym Poselstwo Trzeciego Anioła jest samo w sobie, związek tego poselstwa z wielkimi narodami dzisiejszego świata można lepiej rozpoznać przez rozważenie Czasu Poselstwa Trzeciego Anioła”. A. T. Jones, *The Great Nations of Today*, 114.